

fældet, og hvor det private Initiativ ikke magter den Opgave at give Mad til saadanne Børn, er der gennem Mindretallets Forslag aabnet tilstrækkelig Adgang for Kommunalbestyrelserne til at træffe de fornødne Foranstaltninger.

Overalt, hvor det anses for paakrævet at yde en direkte Pengehjælp i Anledning af Dyrtiden, bør dette efter Mindretallets Opfattelse ske gennem Hjælpekasserne — i København den kommunale Afdeling af Københavns Understøttelsesforening —, og Mindretallet finder det derfor rigtigt, at dette udtrykkeligt fastslaaes i Loven. Mindretallet anser det derhos for ønskeligt, at de Regler, der ved Gennemførelse af forskellige midlertidige Love om Hjælp gennem Hjælpekasserne efterhaanden er fastsatte enten i selve Lovene eller ved dertil knyttede ministerielle Skrivelser, simplificeres saa meget som muligt. Det vil f. Eks. være overordentlig vanskeligt for en Hjælpekasses Bestyrelse i det enkelte Tilfælde at afgøre, om Trangen til Hjælp hos en Arbejderfamilie eller hos en Enke med Børn, der faar Understøttelse efter „Enkeloven“, er en Følge af Dyrtiden eller en Følge af megen Arbejdsløshed, og om et Tillæg til en løbende Arbejdsløshedsunderstøttelse er nødvendigt som Følge af Dyrtiden, eller fordi der er særlige Forhold til Stede for det paagældende Medlems Vedkommende, som berettiger til et saadant Tilskud. Mindretallet foreslaar derfor ved nærværende Lov at bemyndige Kommunalbestyrelserne til gennem Hjælpekasserne at yde Pengehjælp saavel til arbejdsløse — hvad enten de er Medlemmer af en Arbejdsløshedskasse eller ikke og uden Hensyn til, om det er Tillæg til løbende Understøttelser eller fortsat Arbejdsløshedsunderstøttelse — som til Enker med Børn, der faar Understøttelse ifølge „Enkeloven“. De to midlertidige Love om saadan Hjælp vil da kunne ophæves, idet de efter disse Love for 1915—16 udbetalte Understøttelser medregnes blandt de Udgifter, hvortil Statskassen efter nærværende Lov udreder Halvdelen. Derimod er der formentlig ingen Anled-

ning til ogsaa at medtage Hjælpen til de indkaldtes Familier, der ydes i Henhold til en særlig Lov, og hvoraf Statskassen betaler $\frac{2}{3}$, da det ikke volder nogen Vanskelighed og desuden kan have nogen Interesse at holde disse Udgifter adskilte for sig. Endelig finder Mindretallet, at der bør være Adgang til for Sygekassemedlemmers Vedkommende at faa Tilskud af Hjælpekassen til den fortsatte Sygehjælp, der ifølge Fattiglovens § 63 kan ydes af Kommunekassen uden Fattighjælps Virkning.

Det af Indenrigsministeren under Nr. 6 stillede Ændringsforslag, hvorefter Reglerne for Statskassens Tilskud til de i Lovforslaget omhandlede Foranstaltninger ændres betydeligt, har Mindretallet ment at kunne tiltræde, selv om det efter Mindretallets Mening er noget betænkeligt at forlade det ved Lovforslaget fastslaaede Princip: at Betingelsen for Statstilskud er, at der ogsaa ydes Tilskud af Kommunens Kasse. Derimod har Mindretallet ingen Betæneligheder næret ved at gaa ind paa Indenrigsministerens Ændringsforslag under Nr. 7, hvorefter der, uafhængigt af, hvilke Foranstaltninger der foretages efter nærværende Lov, ydes et Statstilskud til Kommunerne udover det i Lov Nr. 85 af 15. Maj 1903 fastsatte Beløb paa $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., særlig da dette foreslaas fordelt blandt Kommunerne efter en Beregning af deres Skatteevne i Forhold til Byrderne ved forskellige sociale Formaal (den Sandbæk'ske Fordelingsregel). I Betragtning af, at det kun er et Tilskud en Gang for alle, og at de daarligst stillede Kommuner i særlig Grad har haft forøgede Udgifter som Følge af de foreliggende overordentlige Forhold, finder Mindretallet det rigtigt, at det Beløb, der efter Indenrigsministerens Forslag skal fordeles til Kommunerne, forhøjes til 1 Mill. Kr.

De forøgede Udgifter, der for Skatteaarene 1915—16 og 1916—17 er en Følge af de i Forslaget omhandlede Foranstaltninger, bør efter Mindretallets Opfattelse udskrives som et Tillæg til de kommunale Skatter for de to nævnte Regnskabsaar.